

[Carsten Raft.]

nemføre dette ved en Revision af Naturfredningsloven, og se, om det ikke bliver enklere, og om det ikke bliver bedre og nemmere og mere overskueligt for Befolkningen og derigennem til Gavn for den Sag, som vi ønsker at tjene.

Jeg vil altsaa meget bede om, at vi faar en nøje Undersøgelse i et Udvalg og ser at finde det bedste Grundlag, og jeg skal her blot nævne et Par Enkeltheder, som jeg kunde tænke mig, at man særlig skulde undersøge, idet jeg stadig regner med Muligheden af, at vi skal vedtage Loven, hvis Undersøgelsen skulde vise, at dette vil være det rigtige.

Jeg nævner, at først naar en Sag overskrider 3 000 Kr., skal Overfredningsnævnets Kendelse til Finansudvalget. Efter Forslaget skal, saa vidt jeg kan læse det, en Sag først, naar den overskrider 20 000 Kr., til Finansudvalget, og Spørgsmaalet er, om der er Rimelighed i den Forskel, der gøres dér.

Jeg understreger ogsaa meget stærkt de Betragtninger, som findes i Bemærkningerne og vistnok ogsaa i den højtærede Statsministers Tale, om Ejers- og Brugerinteresser, om privat Fred og Husfred og Betydningen af, at de tilgodeses saa stærkt som muligt. Jeg vil sige det saa aabent, som jeg kan gøre det efter at have beskæftiget mig med Naturfredningsspørgsmaal i en lang Serie af Aar, at de Folk, der bare farer hen over Tingene og ser at faa saa meget udrettet som muligt uden Hensyn til Befolkningens velerhvervede Interesser paa Stedet, er Naturfredningens værste Fjender. De, der derimod gaar frem, saadan at Befolkningen forstaar Tingene, forklarer det for dem, gaar frem, saa der tages saa meget Hensyn som muligt til dem, gør Sagen populær i Befolkningen og giver den en Mulighed for at udvikle sig paa harmonisk Maade, saadan at der virkelig bliver Mulighed for at faa folkelig Forstaaelse og Tilslutning til disse Foranstaltninger. Derfor kunde jeg godt være enig med det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup om det ønskelige i, at man kunde faa indarbejdet i Loven, bare som en Understregning, at dette Hensyn altid skal tilgodeses og iagttages.

Jeg rejser altsaa Spørgsmaalet, om det er nødvendigt at lave et saa stort Apparat, og om det er nødvendigt at lave en helt ny Lov, men jeg kan forsikre den højtærede Statsminister, at vi gaar kun ind i Udvalget med det Formaal at finde den bedste Form, hvorunder det Formaal, han stiller for Loven, kan tilgodeses, at finde den bedste Maade,

hvorpaa vi kan sikre Befolkningens Friluftinteresser. Der er ikke nogen Negativitet i det, ingen Skepsis eller Surhed hos os, der er bare Spørgsmaalet, om det er nødvendigt. Viser det sig at være nødvendigt, saa bøjer vi os, men vi ønsker et godt Samarbejde om denne Lov, som kræver et folkeligt Samarbejde. Loven maa og skal ligesom Naturfredningsloven være Resultatet af Enighed paa Rigsdagen. Hvis de Myndigheder, der arbejder med denne Sag ude i Marken, ikke har fuld Opslutning om Loven, saa er det et daarligt og usikkert Grundlag. Derfor gælder det om at samarbejde i Udvalget.

Kristian Nygaard: Det er en Lov til Gavn for Danmarks friske Ungdom, jeg her fremsætter, udtalte den højtærede Statsminister den 24. Februar fra denne Talerstol. Ved at læse Lovforslaget igennem har jeg faaet det Indtryk, at det kan komme til at berøre baade unge og ældre, og det er godt det samme, for det er vel ikke netop saaledes, at Landets friske Ungdom trænger haardest til den Støtte, som Loven her vil give. Friluftssøgende, den friske Ungdom, finder nok ud i Naturen — ellers er den vel næppe frisk. Men for øvrigt er jeg ganske enig med den højtærede Statsminister i, at en Lov som denne er paakrævet som en nødvendig Udvidelse af den allerede gældende Naturfredningslov — den kunde maaske allerbedst tilknyttedes denne. Herom vil meget store Befolkningskredse være fuldt ud enige med den højtærede Statsminister.

Medens Lovforslaget altsaa er nyt for Rigsdagen, forstaar jeg, at der har været arbejdet med Sagen siden 1941; flere Forslag har endda været udarbejdet og ændret flere Gange, oplyses det, uden at det hidtil er lykkedes for nogen Regering at faa noget af dem frem her i Rigsdagen, for det nu er sket. Jeg tror nok, at den højtærede Statsminister har Ret i, at adskillige har ventet paa, at ogsaa Rigsdagen skulde faa Lejlighed til at behandle Forslaget. Hvor stor Utaalmodigheden, som den højtærede Statsminister nævnte, har været, maa vel nok bero paa et Skøn. Jeg haaber ikke, at den for nogen bliver uudholdelig, for jeg har ikke just i dette Øjeblik Indtryk af, at Lovforslaget kan vente en lignende Behandling, som de mange Forlængelseslove som Regel bliver Genstand for her i Tinget.

Lovforslaget berører noget saa omtaaligt som Ejendomsretten, og det er da min Opfattelse, at der skal ændres adskillige Ting endnu trods de tidligere Ændringer,